

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET GEBEURDE LANG GELEDEN : HET HART VAN EEN SCHOOIER

Een wagenspel

door

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2017
Nr.3367

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET HART VAN EEN SCHOOIER* op te voeren moet de naam van auteur *HERMAN COGGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2017/0220/023
ISBN- 978- 90-385-14376

© 2017 Toneelfonds J. Janssens/Herman Cogghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(2à4 dames – 2à4 heren – eventueel figuratie)

RATTENMAN (Fried), zwerver :

FLORIAN, een luie kater met een grote bek (M/V) :

STORM, een rat die met Fried overal op zijn schouders meereist (handspeelpop of acteur) (M/V) :

BOER EMIEL, bewoner van de hoeve – nors type :

ELIEN, vrouw van de boer :

KAAT, ongetrouwde dochter van Emiel :

DECOR

- In de schuur – strobalen, hoevegereedschap, ladder, gaffel, riek
- In de keuken – tafel met vijf stoelen, bestek,
- Op de markt – klein podium, tekst op linnen of met krijt op een bord

KORTE INHOUD

Fried heeft het moeilijk en slijt zijn dagen met zwerven samen met zijn vriend storm, een rat. Op een regenachtige avond zoekt hij van pure ellende een hooischuur van een boerderij op. Daar ontmoet hij Florian, een kater die er ook ligt te slapen. Alles lijkt perfect te verlopen tot de boer er aankomt. Plots is de schuur te klein en zullen onze gasten moeten vertrekken. De situatie keert plots als de boer een slecht bericht krijgt. Zijn knecht is voor enige dagen werkonbekwaam. Keert het tij voor onze vrienden of moeten ze gaan?

Tafereel 1 : de ontmoeting

(een zwerver met een rat (op de schouder) komen de schuur binnen – op een baal stro ligt Florian, een gevlekte kater te dutten – hij heft nieuwsgierig zijn kop op)

FLORIAN : Wat gooien ze nu binnen, zo'n rare snuiter? Hij stinkt nog erger dan de mesthoop. Rustig Florian, hou je gedeisd, hij heeft je nog niet gezien.

RATTENMAN : Hopelijk zijn we hier veilig voor de nacht, Storm. We mogen alleen geen licht maken. *(kijkt naar de rat die een raar gezicht trekt en over haar buik wrijft)* Wat zeg je?

STORM : Ik ga dood als ik geen eten krijg.

RATTENMAN : Troost je, mijn maag rammelt ook van de honger. Zit er nog iets in onze rugzak? *(kijkt)* Jep, we hebben geluk, ouwe rakker. Nog een stuk leverworst dat op de markt per ongeluk op de grond is gevallen. Wil je een stuk?

STORM : Een stuk? Ik kan die worst wel alleen de baas. Ik verga van de honger.

RATTENMAN : Verdorie Storm, jij zegt ook nooit nee. Je zult tevreden moeten zijn met een stuk.

(Rattenman snijdt een stukje voor zich af en beiden zetten zich op een baal stro te eten)

FLORIAN : Hmm leverworst! Ik ruik het tot hier. Daar wil ik ook wel eens van proeven. Florian jongen, laat je van je beste kant zien. *(kruipt recht, rekt zich en loopt op hen toe)* Miauw! Miauw! *(met poeslieve bewegingen)*

STORM : O jee, nog een kandidaat. De stukjes worden kleiner.

RATTENMAN : Hallo poes, heb je vlees geroken?

FLORIAN : Doe niet zo stom man, geef me een stuk.

RATTENMAN : Ben jij een zwerver zoals wij?

FLORIAN : Zeg, komt er nog wat van of moet ik eerst de schuur onder kwijlen? *(dringt aan)* Hm, lekker schoon vlees. *(blijft aandringen)*

RATTENMAN : Rustig kattenkop, je hebt zeker niet veel tussen de kiezen gekregen vandaag.

FLORIAN : Ik wil niet onbeleefd zijn... (*zijlings*) Maar dat hele stuk gaat er zo in. Geen enkel probleem.

RATTENMAN : (*geeft hem een stuk*) Hier, proef maar. We hebben zelf niet veel.

STORM : Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft.

RATTENMAN : (*verdeelt de restjes*) Hopelijk kunnen we ongestoord een nachtje slapen. De vorige nachten onder die brug heb ik geen oog dicht gedaan.

FLORIAN : Doe maar, gasten. Installeer jullie knus in het stro, maar dit hier is mijn plek.

STORM : Wat jij knus noemt.

FLORIAN : Hebben jullie geen huis?

RATTENMAN : Wat is een huis zonder thuis? Mijn vrouw was maandenlang ziek en plots verloor ik mijn werk. Het leven werd ineens één grote chaos. Haar ziekte werd steeds meer problematisch en uiteindelijk moest ik haar laten gaan. We waren nog zo jong. Het leek of het huis op me afkwam en ik vluchtte weg. Ik kon daar niet blijven wonen en sindsdien ben ik op de dool.

FLORIAN : Dat gevoel ken ik. Bij mij liep alles op kattenpootjes tot die nozem in onze straat kwam rondhangen.

RATTENMAN : Nozem?

FLORIAN : Ja Hannibal, een zelfbewuste, agressieve herrieschopper. Ik haat hem.

RATTENMAN : Zeker meer bluf dan hersenen.

FLORIAN : Inderdaad. Pretentie dat het manneke had! Niet te doen. Hij was voor niks of niemand bang. Zelfs de Rottweiler en de Engelse bulldog van twee straten verder konden hem niet deren.

STORM : Om kort te zijn, een gespierde machokater met veel kapsones.

FLORIAN : Jep! En een opschepper van formaat. Hij ging uitdagend voor de Rottweiler staan, kromde zijn rug, zette zijn haren recht en stak zijn klauwen recht naar voor als kromzwaarden in de aanslag.

STORM : Ik kan het al raden, die keffer met de staart tussen zijn benen de laan uit.

RATTENMAN : Brutalen hebben de halve wereld.

FLORIAN : Een held op sokken, ja! Om misselijk van te worden. Een mislukt

theaterbeest! Mijn vriendin was er helemaal weg van. ‘Zo een joekel van een kater!’ gilde ze. Daartegen was ik maar een postkaart. ‘Pfff, die bodybuilder speelt met zijn leven,’ lachte ik droogjes. Blijkbaar was ze niet overtuigd en van toen kreeg die gespierde haring al haar aandacht. Die voerde een sterk nummertje op en ik bleef liefdeloos achter. Voor mij was er geen plaats meer aan haar zij.

RATTENMAN : Vrouwen!

FLORIAN : Tegen wie zeg je het. Het ene moment likken ze je helemaal schoon en het andere moment krabben ze je ogen uit.

RATTENMAN : Zielige stumperds zijn we.

FLORIAN : Het schorem van de straat. Laatst gooide iemand nog een steen naar mijn kop. ‘Maak dat je wegkomt vlooiënbal,’ riep hij. ‘Ik hoef hier geen gespuis.’
Gezellig!

RATTENMAN : De wereld is hard. Gelukkig heb ik Storm nog om tegen te praten. Ik wist niet dat eenzaamheid zo zwaar was om dragen. Nietwaar Storm? Storm!
Verdorie die ligt al te ronken.

FLORIAN : Hoort hij bij jou?

RATTENMAN : Hij hoort bij mij als een bolletje ijs bij het hoorntje.

FLORIAN : Waar hebben jullie elkaar gevonden?

RATTENMAN : Dat is een lang verhaal.

FLORIAN : Vertel op, we hebben tijd.

RATTENMAN : Het was op een herfstavond. Het waaide hevig en het regende pijpenstelen. Ik was een oude schuur ingevlucht toen er plots van onder de poort een rat druipnat en mankend kwam binnenlopen. Ik nam het beestje in mijn hand juist voordat een grote hond haar kon grijpen. Ik grolde en blies nog gevaarlijker als hij en jankend verdween de stoere blaffer met de staart tussen de poten de velden in. Die nacht heeft het diertje netjes in mijn jaszak geslapen en van toen af zijn we onafscheidelijk. Ik noem hem Storm.

FLORIAN : Partners in crime.

RATTENMAN : Zo zou je het kunnen noemen. Mensen die ons passeren noemen me soms rattenman.

FLORIAN : Wat zit er eigenlijk in die kist van jou? Ik heb nog honger.